

Sygn. akt IV RNs 293/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 22.11.2017r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie M. B.

o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu

postanawia:

I. zobowiązać uczestnika M. B. PESEL (...) do poddania się leczeniu odwykowemu przeciwalkoholowemu w stacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego;

II. zasądzić od uczestnika M. B. na rzecz Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. kwotę 423,64 zł (czteryście dwadzieścia trzy złote 64/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt IV RNs 293/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 22 listopada 2017r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec M. B. obowiązku leczenia w zakładzie leczenia odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez Sąd Rejonowy w Wieliczce o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Uczestnik wezwany do biegłych stawiał się, a komisja po przeanalizowaniu akt sprawy podjęła decyzje o skierowaniu sprawy do sądu.

Uczestnik M. B. wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Uczestnik mieszka z matką A. B. i 87 letnią ciotką, jest po rozwodzie, nie mieszka z żoną i dziećmi.

Sąd Rejonowy w Wieliczce w dniu 22 maja 2017r. przesłał (...) w W. pismo A. B., w którym zwraca się ona o skierowanie na przymusowe leczenie alkoholowe syna M. B.. W uzasadnieniu prośby A. B. wskazał, że uczestnik nie zachowuje trzeźwości, wpada w ciągi alkoholowe, trwające nawet trzy miesiące, w czasie, których ma ataki padaczki, kieruje samochodem po pijanemu, wysprzedaje przedmioty z domu, aby mieć na alkohol. Okoliczności te przyznał uczestnik w trakcie zeznań, potwierdzając także, że wraca do domu pod wpływem alkoholu.

W opinii psychologiczno-psychiatrycznej, biegli K. A. i A. K., stwierdzili, że M. B. jest osoba głęboko uzależniona od alkoholu, jego nadużywanie powoduje rozkład życia rodzinnego wymaga w związku z tym leczenia odwykowego w trybie stacjonarnym. Do takich samych wniosków doszli powołani przez Sąd biegli psychiatra J. K. oraz biegły psycholog M. P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów tj. pisma A. B. z (...)które było czytelne, podpisane i co istotne okoliczności wskazane w tym piśmie nie były kwestionowane przez uczestnika. Podstawa ustaleń faktycznych była też opinia psychiatryczno-psychologiczna K. A. i A. K. oraz opinie sądowe biegłych J. K. i M. P., które zostały sporządzona przez specjalistów, po osobistym badaniu uczestnika, żadna ze stron nie kwestionowała wniosków biegłych oraz ustaleń przedstawionych w epikryzie tych opinii.

Sąd odmówił wiary zeznaniom M. B., w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika. W pozostałej części zeznania M. B. były dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że po za wszelką wątpliwością zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego M. B.. Z opinii psychiatryczno-psychologicznej przedstawionej przez wnioskodawcę oraz z opinii biegłych sądowych, wynika jednoznacznie, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, a ze względu na zaawansowanie choroby alkoholowej konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego.

W ocenie Sądu spełniona została także tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego, a potwierdza ją w szczególności pismo A. B. z 18 kwietnia 2017r. oraz relacja samego uczestnika, przedstawiona na rozprawie w dniu 22 listopada 2017r. W trakcie zeznań M. B. przyznał bowiem, że wpada w ciągi alkoholowe, wraca pijany do domu, w którym mieszka z matką i 87 letnią ciotką, ma wówczas omamy i występuje u niego padaczka. Nie ma przy tym wątpliwości, że okoliczności te są uciążliwe do rodziny uczestnika przyczyniając się do rozkładu więzi rodzinnych, co potwierdza chociażby, dramatyczny w swej treści wniosek matki M. B. o zobowiązanie syna do leczenia odwykowego.

Nie bez znaczenia jest też fakt, że uczestnikowi zabrano prawo jazdy za jazdę po pijanemu, co prawda miało to miejsce w 2007r., jednakże z pisma A. B. z 18 kwietnia 2017r., wynika, że podobne incydenty mają miejsce także obecnie. Okoliczności te uzasadniają więc konieczność zastosowanie wobec uczestnika leczenia odwykowego w systemie zamkniętym, z uwagi na społeczne konsekwencje choroby alkoholowej M. B..

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 kpc, mając na uwadze, że interesy stron były sprzeczne. Na zasądzone koszty składają się 40 zł opłaty sądowej oraz 381,18 zł wydatków na wynagrodzenie biegłych sądowych.